

silne globine ter da je takozvani vidik (Gesichtspunkt) slike njasen, tiči najbrž v tem, ker je slikar sliko, ki je bila prej večja, odrezal ter prikrajšal. „Snežni metež“ predstavlja glavni trg v Škofji Loki v snegu. Barve na tej sliki so obledele in se zaprašile ter je bila prej slika dosti boljša. Mrgolenje snežink je podal Grohar z grobo špahtelsko tehniko zlasti v zgornjih partijah nad strehami hiš prav dobro, med hišami slabše. Težkega problema snežnega meteža seveda Grohar ni rešil tako izvrstno kot stari Nizozemec Breughel, katerega v tem morda še do danes ni nihče dosegel.

Prvič v paviljonu je razstavil sedaj Fran Klemenčič, ki so mu na akademiji kolegi dejali slovenski „Lenbach“, ker se je vedno pečal z risanjem človeške glave. Razen malega žanra in dveh majhnih krajinic je Klemenčič v resnici razstavil same glave. Klemenčič pa je začel, odkar je zapustil akademijo, glave ostro modelirati iz znotraj na vun in sicer s ploskvami, ki so včasih silno drzno in krepko nametane. Dosega lepo plastiko, polaga pa važnost tudi na karakteristiko. Dočim je njegov „Lastni portret“ bolj gladko z eleganco narejen ter ima fino linijo, je „Dolenjec“ zelo realističen, „Portret“ št. 50 pa z nekaterimi karakterističnimi potezami brez vseh detajlov podan in vsled tega boljši kot kaka druga stvar njegova. Če bi se Klemenčič pečal čisto resno s portretom, kar bi mu bilo seveda mogoče le, če bi imel dovolj dobro plačanih naročil in bi se pri tem smel prosto gibati, bi postal lahko naš prvi portretist. Tuintam moti pri njem nekam asfaltni kolorit.

Srečko Magolič st. se je povzdignil z večerno reduto „Nocturno“, ki predstavlja strugo Ljubljance s hišami ob strani in fasado frančiškanske cerkve v ozadju, dokaj nad svoj dosedanji nivô. Srečko Magolič starejši zaslutil je tu, da ni reprodukcija posameznih predmetov glavno, nego da je celota tisto, kar daje sliki pomen. Ton je dobro zadef in tudi občuten je „Nocturno“. Nekaj risarskih pogrškov je seveda najti; hiše na levem bregu Ljubljance vise na stran. Želeti bi bilo, da bi Magolič st., ki zna motiv prav dobro izbrati, posvetil se redutam iz naše prestolice, ko je toliko lepih sujetov najti v našem mestu. Zaglabljal bi se naj pa tudi v slikarske probleme svetlobe in ozračja vedno bolj in bolj.

Sr. Magolič ml. je še začetnik, ki pa je talentiran. Obiskoval je nekaj časa Jakopičevo slikarsko šolo. Poizkuša mnogo, posrečila pa se mu je najbolj krajina „Iz mestnega loga“, v kateri pa seveda ni še rešil bogzna kako kompliciranih problemov.

Karel Mysz je gost, rojen Sedmogračan, ki se še ne peča dolgo s slikarstvom. Mysz dela še predmetno, najboljše njegovo delo je risba, ki predstavlja gozd. Ostalo kaže pridnost, dočim je v „Ženski glavi“ in v „Portretu“ še mnogo diletantizma.

Srbkinja Nadežda Petrovičeva je interesanten pojav. Stoji pod vplivom Norvežana Muncka, deloma pod vplivom Monakova in Hodlerja, dobili bi se pa tudi benečanski elementi v njenih delih. Ni še samostojna, dasi ima silno drzne stvari, z vehemenco delane ter naravnost grobo modelira, kar gledalca odbija. Dostikrat zariše močno na pr. „Stari Belgrad“, kjer je poleg tega še perspektiva slaba in izgleda slika kot bi bila narejena iz testa. Ne ugaja mi tudi ne „V vrtu“. Mnogo trdot ima in lesenosti, med katerimi se pa pokažejo včasih vendar lepi efekti, kot n. pr. v „Vaški ulici“. Vendar Petrovičeva ni diletantka, nasprotno imponirati mora njen pogum in krepčina. Če bi manjkalo pet do šest njenih del, ki so zašla v razstavo, bil bi vtis drugačen. Zlasti ima močan kolorit, v katerem tiči nekaj bizarnosti. Dobro je „Pokopališče“, kjer se prelivajo med

trdo risarijo zeleno-vijoličasto-rumeni toni, dočim je pikantna in v vsakem oziru harmonizirana slika „Ladje na Savi“. S ploskvami, ala Monakovo, je izvršen „Drvar“, ki pa ima dosti plastike. Par aktov ala Henri Matisse je zarisanih. Študija „Glava“ in „Zamorec“ sta v koloritu mnogo boljši deli kot so druga Petrovičeve. Največ „stimunge“ je v malih skicah, n. pr. „Niški cigani“, „Ciganska vas“, „Opevanje mrliča“ itd., vtis vezenin pa delajo skice „Žetev“, „Žanjice“ in „Pirotski trg“. Da je Petrovičeva jak talent, ki pa še blodi okoli, to je gotova stvar.

Venceslav Smerekar ima dva portretna akvarela, izvršena v vsej minucioznosti po fotografiji. Umetnosti ni toliko najti kot pridnosti; boljši kot „Očetov portret“ je „Materia portret“.

Henrika Šantel, znana naša slikarica, je pokazala, da ima v pastelu veliko rutine, izvrstno je „delana“ de-

IZBRUH ETNE

kliška glava, dasi tudi „Deček“ ni slab. Lepa slika je „Kmetica iz monakovske okolice“, zlasti kostum je vrlo pogojen in celote ne kazi noben detajl, obraz je perfektno risan, le nekoliko trd se mi zdi. Efekt zbuja tudi zlasti pri publiku „Deček s pomerančami“, kjer je sicer mnogo asfalta.

Šaša Šantel je slabši slikar nego grafik. „Na hodniku“, stari ob oknu sedeč na stolu, za njim globok koridor, je slikan v ljubljanskem gradu. Barve ima tu Šantel mrzle, kovinaste, ki ne delajo prijetnega vtisa, zelo resnična pa je perspektiva globokega koridora, kjer so tudi lepi svetlobni efekti. „Berač“ ima za svoje ozadje krajino, ki je očitno napamet komponirana. Močne reflekse, ki prihajajo od ognja, je iskal in našel na moškem aktu „Študija“, ki je sicer ni v razstavnem katalogu.

Ivan Vavpotič ima eno samo delo „Idrija“. To je panorama idrijskega mesta, ki učinkuje v celoti prav pri-